

Szegedi Ítéltábla
Fkf.I.694/2025/11.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. március 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt fk. vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. május 21. napján meghozott 3.Fk.419/2024/29. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy fk. vádlott vádlottat 977.868,- (kilencszázhetvenhétezer-nyolcszázhatvannyolc) forint elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése testi sértés bűntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés e) pont], továbbá a BV Intézet a vádlott tényleges tartózkodási helye, és a vádlott személyazonosító okmányának száma: szig.sz..

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 28.923,- (huszonnyolcezer-kilencszázhuszonhárom) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2023. március 22. napjától 2023. március 24. napjától őrizetben volt, majd javítóintézeti nevelését töltő fiatal korú vádlott vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdésre figyelemmel, a (6) bekezdés e) pontja szerint minősülő testi sértés bűntettében állapította meg. Ezért vele szemben 3 év javítóintézeti nevelést rendelt el. Megállapította, hogy a vádlott a javítóintézeti nevelés felének, de legalább egy évnek a letöltését követően ideiglenesen elbocsátható az intézetből, ha az intézkedés célja további javítóintézeti nevelés nélkül is elérhető. Az őrizetben töltött időt a javítóintézeti nevelésbe beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt

bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat 894.845,- forint bűnügyi költség megfizetésére, és megállapította, hogy a fennmaradó 83.023,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a bűncselekmény eltérő minősítése, valamint a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.312/2025/3. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék a szükséges és lehetséges bizonyítást foganatosította, helytállóan állapította meg, hogy jogos védelmi helyzet a kölcsönös kihívás folytán egyik fél javára sem állapítható meg. A történeti tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont ténybeli és jogkövetkeztetés a bűncselekmény jogi minősítését illetően téves. E körben hivatkozott arra, hogy az orvosszakértői vélemény csak egy a bizonyítékok között, ezért annak értékelésénél a bíróságnak a többi bizonyítékra is figyelemmel kell állást foglalni a bűncselekmény jogi minősítését illetően. Előadta, hogy a vádlott kirívóan durva bántalmazása során huszonnyolc rendbeli erőbehatás érvényesült, szinte magából kivetkőzve bántalmazta a sértettet. A bántalmazás során fejre, mellkasra és gyomortájékra célzott ütései és rúgásai voltak, arcra taposás, rugdosás és a sértett fojtogatása is megtörtént. A helyszínen jelenlévők szerint is a bántalmazás brutális volt, próbálták fékezni a vádlottat. Mindezek alapján a sérülések helye és jellege, valamint az elkövetés körülményei alapján a vádlott tudatában fel kellett, hogy merüljön, hogy a sértettnek olyan sérülést is okozhat, amely miatt a sértett életveszélyes állapotba kerülhet, vagy akár halálos eredmény is bekövetkezhet, ugyanakkor ebbe belenyugodott. A vádlott szándékára a törvényszék téves következtést vont le, a súlyosabb eredmény elmaradása nem a vádlotton, hanem a sértett védekezésén és a szerencsén múlt. Az elsőfokú bíróság nem adott számot továbbá arról, hogy amennyiben az emberölés büntetékének kísérletét nem látta megállapíthatónak, miért nem foglalt állást az életveszélyt okozó testi sértés büntetése kísérletének megvalósulása tekintetében. Észrevételezte, hogy a törvényszék indokolatlanul rendelkezett arról, hogy a szakértők meghallgatásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli, mert ezen bizonyítási cselekményre indokoltan került sor.

[4] Összességében a fellebbviteli főügyészség – az ügyészi fellebbezésben foglaltaknak megfelelően - az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott bűnösségének emberölés büntetése kísérletében történő megállapítását, vele szemben szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta azzal, hogy annak végrehajtási fokozatát az ítéltábla fiatakorúak börtönében állapítsa meg, továbbá akként rendelkezzen, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra, valamint tiltsa el a közügyek gyakorlásától, továbbá kötelezze az elsőfokú eljárásban a szakértők meghallgatásával kapcsolatosan felmerült és a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

[5] A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt, annak mindenben helyes indokaira figyelemmel.

[6] A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen előadta, hogy a bűncselekmény elkövetését megbánta, „benőtt a feje lágya”, tervei vannak a jövőre, el szeretne helyezkedni, jelenleg szakács szakmát tanul, ezért ezen munkakörben dolgozna.

[7] A bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljeskörűen bírálta felül.

[8] A felülbírálat során az ítéltábla vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, a

bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabására irányuló rendelkezéseket, valamint a járulékos kérdéseket.

[9] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

[10] Mellőzte az ítéltábla a vádra utalás körében annak megállapítását, hogy az ügyészség a vádlott beismerése esetén a büntetés kiszabása körében milyen indítványt tett, tekintettel arra, hogy a vádlott nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, így irreleváns a büntetés kiszabása körében a mértékes indítvány tartalma.

[11] Helyesbítette továbbá az ítéltábla a vádra utalás tekintetében a vád módosítást tartalmazó ügyészi indítvány számát, az helyesen B.482/2023/40.

[12] Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra, a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján azzal egészített ki, hogy a vádlott a jelenleg töltött javítóintézeti nevelése során szakács szakmát tanul.

[13] Az elsőfokú bíróság - a fenti kiegészítés mellett - megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a fellebbezésre jogosultak nem sérelmeztek, ily módon az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában helyes érvek mentén állapította meg, hogy jogos védelmi helyzet a vádlott vonatkozásában nem állapítható meg, a verekedést mindketten akarták, azt az interneten előre megbeszélték, mindkettőjük szándéka kölcsönös verekedésre irányult.

[15] A vádlott bántalmazása következtében kialakult sértetti sérülések vonatkozásában a nyomozati eljárás során több szakértő kirendelésére is sor került, és az elsőfokú bíróság szakértő1 és szakértő2 igazságügyi orvosszakértőket egymás jelenlétében meg is hallgatta.

[16] A szakértők egybehangzó nyilatkozatot tettek a tekintetben, hogy a vádlotti bántalmazás következtében a sértettnél életveszélyes sérülés nem következett be, ennek reális veszélye sem állt fenn. A sértettet a vádlott részéről egy nagy erejű, öt közepes erejű behatás érte, a többi erőbehatás mind kis erejű volt. Az egy nagy erejű erőbehatás eredményezett kizárólag nyolc napon túl gyógyuló sérülést. Ezen bordatörés következtében sem alakult ki azonban a sértettnél légmell, ugyanis a csontvégek nem mozdultak el. A szakértők egyetértettek abban is, hogy amennyiben a törés nem elmozdulás nélküli, akkor sem alakul ki életveszélyes állapot, ugyanis az esetleges légmell kizárólag a tüdő egyik oldalát érintette volna. A foltogatás tekintetében a szakértők egyezően nyilatkoztak a tekintetben, hogy nem volt teljes a légút elzáródás, fulladáshoz közeli állapot nem jött létre, a nyakon a foltogatás tipikus külsérelmi nyomaként látható bőrpír sem volt megállapítható.

[17] Mindezen tényekből a szakértők egybehangzóan azt a következtetést vonták le, hogy az erő kifejtés mértéke objektíve nem volt alkalmas sem halálos, sem életveszélyes sérülés előidézésére. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott terhére az emberölés büntetvének kísérlete nem állapítható meg.

[18] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem vizsgálta az életveszélyt okozó testi sértés büntetvének kísérletének megállapíthatóságát.

[19] Következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntetvének kísérletének a megállapítására akkor van mód, ha az elkövetés módjából, a véghezvitel körülményeiből, a célba vett testrész helyéből és az elkövetésnél szerepet játszó egyéb körülményekből egyértelműen és aggálytalanul az állapítható meg, hogy az elkövető az

élet kioltására irányuló szándék nélkül ugyan, de a testi sértésre irányuló határozott szándékkal intézett a sértett testi épsége vagy egészsége ellen támadást, és a már említett körülmények folytán a tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a reális lehetőségét, és abba legalábbis belenyugodva cselekedett, ugyanakkor azonban rajta kívül álló ok hatása folytán az eredmény nem következett be.

[20] A jelen irányadó tényállás alapján az elkövetési körülmények, a célba vett testtájék, illetőleg az erőbehatások száma alkalmas lehetne az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítására. Ugyanakkor az eredmény nem a vádlotton kívül álló ok miatt maradt el, hanem az éppen a vádlott magatartására volt visszavezethető. A szakértői vélemény alapján ugyanis megállapítható, hogy objektíve nem volt alkalmas a vádlott által kifejtett erőbehatás súlyosabb eredmények létrehozására, amely kizárólag a vádlotti magatartás eredménye. Ekként pedig megállapítható, hogy az említett bűncselekmény megvalósulásához szükséges többletfeltétel hiányzik.

[21] A fentiek alapján az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítására sem volt törvényes alap.

[22] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelőségére és a cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette.

[23] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye különös kegyetlenséggel elkövetettként minősül, figyelemmel arra, hogy a vádlott a bántalmazás során a sértettet a kijelentéseivel többször megalázta, emellett a vádlotti ütések hatására földre került, magatehetetlen személyt tovább bántalmazta (BJD 4109, BH 1988/261.). A minősítő körülmény megállapíthatóságát megalapozta továbbá a vádlott által kifejtett erőbehatások száma is.

[24] Az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részében a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése nem felelt meg a 61/2008. BK vélemény 1., 2. és 3. pontjában foglaltaknak, ezért azt az ítéltábla a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

[25] A büntetés kiszabása során értékelhető tényeket az ítéltábla kiegészítette és helyesbítette akként, hogy súlyosító körülményként vette figyelembe az 56/2007. BK vélemény II/2. pontjában rögzítetteknek megfelelően azt, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt a vele szemben folyamatban lévő másik büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Mellőzte a súlyosító körülmények köréből, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése során a sértettet folyamatosan megalázta, ugyanis az a minősítés alapját képezi, így módon ugyanazon tény kétszeres értékeléséhez vezetne. Mellőzte a ténybeli beismerő vallomás enyhítő körülményként történő értékelését, ugyanis az nem volt felderítő jellegű és a bűnösség elismerésére sem terjedt ki. Mellőzte a kiskorú gyermek eltartása vonatkozásában, hogy az csak csekély súllyal veendő figyelembe enyhítő körülményként, tekintettel arra, hogy ilyen súlyozást a bírói gyakorlat e körben nem ismer. Mellőzte továbbá annak megállapítását, hogy a vádlott a gyermeke eltartása körében nyilvánvalóan a szülei segítségére szorul, ugyanis annak tényállásbeli alapja nem volt. A sértetti közrehatás tekintetében mellőzte továbbá annak jelentősként történő értékelését.

[26] Az így kiegészített és helyesbített büntetés kiszabási körülmények mellett a vádlottal szemben elrendelt javítóintézeti nevelés és annak tartama mindenben megfelel a Btk. 106. § (1) bekezdésében írt büntetéskiszabási céloknak. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az intézkedés tartamának súlyosítására, illetőleg büntetés kiszabására nem látott lehetőséget.

[27] A javítóintézeti nevelés tartamát meghatározó jogszabályi rendelkezést az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, ezért azt az ítéltábla a Btk. 120. § (2) bekezdésének a megjelölésével pótolta.

[28] Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor megállapította, hogy a szakértők személyes meghallgatásával felmerült bűnügyi költséget az állam viseli. A szakértők tárgyalási meghallgatására indokoltan került sor, annak eredménye – az hogy a vádirati minősítést nem támasztotta alá – nem befolyásolja a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezéseket, ugyanis az szükségesen és indokoltan merült fel, nem merült fel tehát a Be. 574. § (3) bekezdésének alkalmazhatósága, így módon a bűnösnek kimondott vádlott köteles ezen költséget is megfizetni a Be. 574. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel.

[29] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[30] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben az ügyészség által bejelentett fellebbezést alaptalannak találva, az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezését helyesbítette, megállapította, hogy a BV Intézet a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontja és a 10. § 15. pontja alapján a vádlott tényleges tartózkodási helye, továbbá a vádlott időközben megváltozott személyazonosító igazolványának számát.

[31] A Be. 613. § (2) bekezdés b) pontja alapján megállapította, hogy a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[32] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2026. március 25.

Dr. Kiss Dániel sk.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Patrícia sk.
előadó bíró

Dr. Gaudi Tibor sk.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Fkf.I.694/2025/11. számú ítélete és a Debreceni Törvényszék 3.Fk.419/2024/29. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. március 25.

Dr. Kiss Dániel sk.
a tanács elnöke